29/07/2020

Η καρδιά πονάει όταν ψηλώνει

/ Γνώμες

Η καρδιά πονάει όταν ψηλώνει

(Μουσική Θέμης Καραμουρατίδης, Στίχοι Γεράσιμος Ευαγγελάτος, ερμηνεία Νατάσα Μποφίλιου από τον δίσκο *Οι μέρες του φωτός*)

Από μικροί μαθαίνουμε να χάνουμε, η απώλεια θα μπορούσε να `ναι κούνια μας
δεν μπορείς να τα ’χεις όλα, πρώτη φράση που μαθαίνουμε...
από μικροί πρέπει να μοιραζόμαστε τα γλυκά και τα παιχνίδια με τ’ αδέρφια μας,
μάθε πλέον να μοιράζεσαι, έτσι δίνουμε ό,τι παίρνουμε...
Και τα χρόνια περνάνε και ό,τι τρώμε κερνάμε,
δίνουμε ό,τι αποκτάμε, ώσπου κάτι τελειώνει...
Και οι άνθρωποι φεύγουν και εμείς δεν αντιδράμε,
μάθαμε να ξεχνάμε και να μένουμε μόνοι...
Μα η καρδιά πονάει όταν ψηλώνει, να το θυμάσαι μικρή μου καρδιά

η καρδιά πονάει πάντα όταν ψηλώνει πάντα...
η καρδιά πονάει όταν ψηλώνει, να το θυμάσαι μικρή μου καρδιά
η καρδιά πονάει πάντα όταν ψηλώνει πάντα...

Ερμηνευτικά σχόλια

Από μικροί: το τραγούδι μας δίνει μία πολύ ενδιαφέρουσα οπτική της αγάπης. Μαθήματα αγάπης παίρνουμε από την παιδική μας ηλικία. Πρώτο μάθημα η απώλεια: της αποκλειστικότητας της μητέρας μας, την οποία μοιραζόμαστε με τα αδέρφια μας. Απώλεια της δυνατότητας να τα έχουμε όλα στο χέρι. Μόλις αρχίζουμε και μεγαλώνουμε πρέπει να μάθουμε να τρώμε μόνοι μας, να προσέχουμε τον εαυτό μας, να κάνουμε δουλειές στο σπίτι και στο δωμάτιό μας, που σημαίνει ότι δεν είμαστε τα αφεντικά που οι άλλοι λειτουργούν ως δούλοι έναντί μας, αλλά ισότιμοι άνθρωποι, που καλούμαστε να γίνουμε υπεύθυνοι για τον εαυτό μας και τη ζωή μας. Δεν μπορούμε να τα έχουμε όλα, η φράση που μας συνοδεύει. Κι αυτό είναι υγιές. Γιατί μόνο όταν δεν τα έχεις όλα, μπορείς να εκτιμάς και την ίδια στιγμή να αγαπάς αληθινά και ό,τι έχεις και αυτόν που σε βοήθησε να το αποκτήσεις, αλλά και τον εαυτό σου που παλεύει γι’ αυτό.

Image not found or type unknown

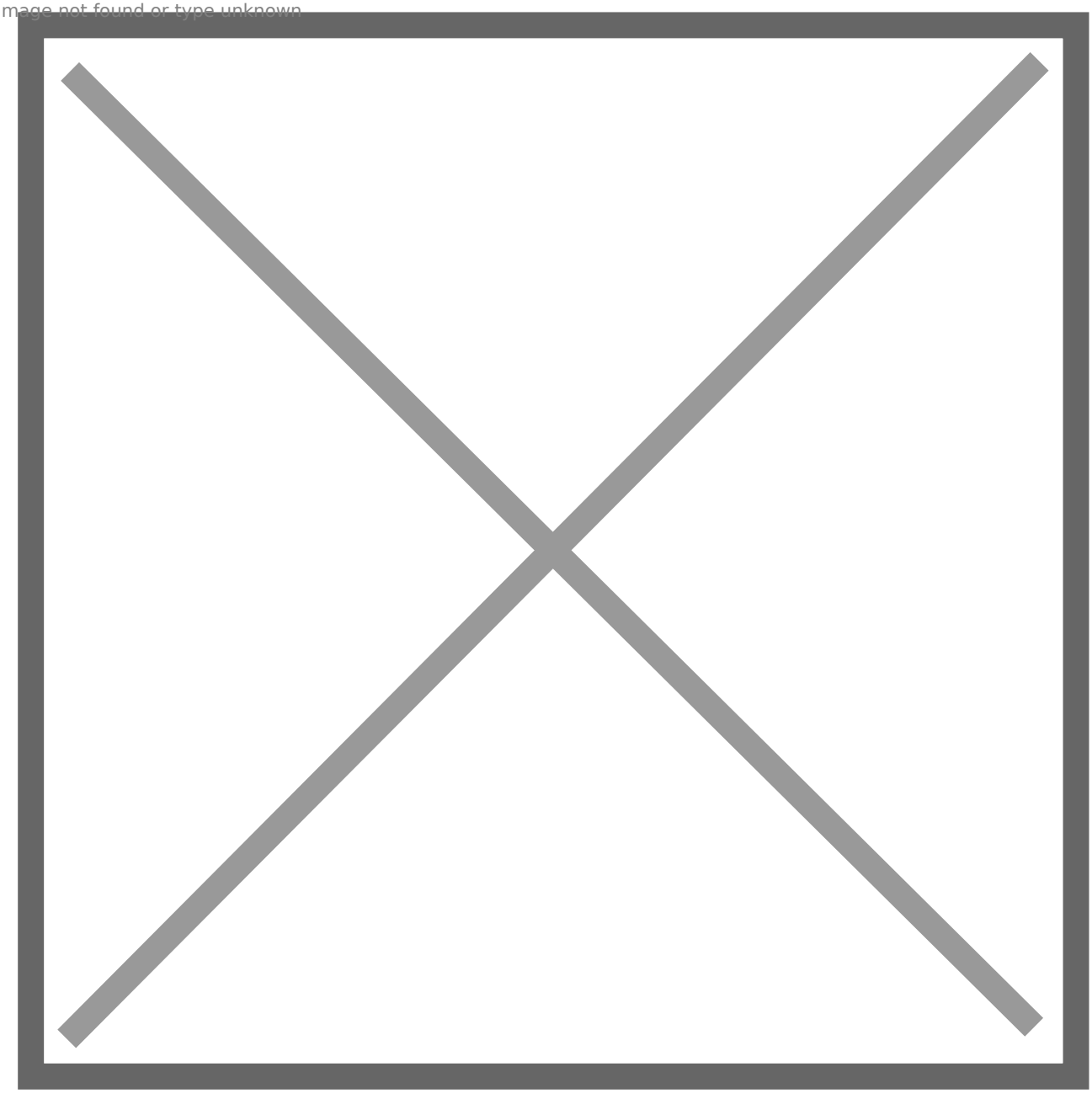

Να μοιραζόμαστε: αγάπη είναι να μπορούμε να μοιραζόμαστε ό,τι μας δίνουνε, να μην το κρατάμε για τον εαυτό μας. Κι αυτό είναι πολύ σπουδαίο. Ό,τι μοιραζόμαστε δείχνει την δυνατότητά μας να το χαιρόμαστε αληθινά, γιατί θέλουμε και οι άλλοι να χαρούν μαζί μας γι’ αυτό που έχουμε. Το να το κρατάμε μόνο για τον εαυτό μας είναι εγωισμός και δείχνει τελικά ότι δεν έχουμε την αγάπη ως το το πιο ουσιαστικό στοιχείο της ζωής μας. Το να μοιράζεσαι δείχνει ότι μπορείς να πιστέψεις στο Θεό, γιατί Εκείνος πρώτος μοιράστηκε όχι αυτό που είχε, αλλά αυτό που είναι, με το να γίνει άνθρωπος. Μοιράστηκε τη θεότητά Του μαζί μας, χωρίς να χάσει ούτε ίχνος από αυτήν και την ίδια στιγμή μας έδωσε την ευκαιρία να γίνουμε κι εμείς θεοί κατά χάριν μαζί Του.

ώσπου κάτι τελειώνει: δεν είναι βέβαιο ότι οι άλλοι θα ανταποκρίνονται στην αγάπη μας. Ίσως πληγωθούμε στη ζωή και μπορεί και πολλοί, γιατί οι άλλοι δεν είναι έτοιμοι να αποδεχθούν την αγάπη που τους προσφέρουμε. Ίσως κι εμείς να μην είμαστε έτοιμοι σε κάποιες περιπτώσεις να αποδεχθούμε την αγάπη που κι εκείνοι μας προσφέρουν, με αποτέλεσμα να τους πληγώνουμε με τη σειρά μας. Και το τέλος μιας σχέσης μέσα στη ζωή είναι. Αρκεί να μην αποκαρδιωνόμαστε και να νιώθουμε ότι εμείς πράξαμε αυτό που μπορούσαμε, δείξαμε την αγάπη που μπορούσαμε. Τότε η απάντηση είναι ότι συγχωρούμε και προχωρούμε.

μάθαμε να ξεχνάμε και να μένουμε μόνοι: Η αγάπη κρύβει και μοναξιά πολλές φορές. Μέσα από τον τερματισμό των σχέσεων με τους άλλους, που μπορεί να έρχεται και προς όφελός μας, γιατί υπάρχουν σχέσεις τοξικές, που μας κάνουν κακό, όταν δεν μας αφήνουν να βγάλουμε τον καλό μας εαυτό, όταν αμφισβητούμε και τους άλλους και εμάς, όταν δεν μπορούμε να νιώσουμε αληθινή χαρά. Η καλύτερη λύση είναι να ξεχνάμε και να προχωρούμε, ακόμη κι αν μείνουμε μόνοι.

Μα η καρδιά πονάει όταν ψηλώνει: καθώς ανεβαίνουμε, καθώς προχωρούμε, η καρδιά πονάει. Γιατί το κέντρο της αγάπης είναι η καρδιά. Η αγάπη είναι συναίσθημα, είναι σκέψη, είναι επιθυμία, είναι τρόπος ζωής, είναι τα πάντα στον άνθρωπο και η καρδιά είναι το κέντρο της ύπαρξης, άρα η αγάπη εκεί βρίσκεται. Θέλει όμως κόπο η αγάπη για να ωριμάσει. Και ο κόπος φέρνει πόνο, γιατί κάποτε ο άνθρωπος που αγαπά νιώθει την μοναξιά, ίσως και την προδοσία, αλλά σίγουρα ότι ο άλλος δεν είναι όπως τον θέλει, ίσως γιατί κι αυτός που αγαπά, δεν είναι όπως τον θέλει ο άλλος. Μόνο όμως έτσι ωριμάζουμε στην αγάπη. Μέσα στον κόπο, αλλά και στην ήττα, στην αποτυχία. Γι’ αυτό και χρειάζεται υπομονή στην αγάπη και όχι βιασύνη. Η αγάπη είναι άσκηση, θέλει προσοχή και να βλέπουμε τα λάθη μας. Και δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε απόλυτα τους άλλους, όπως δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε απόλυτα τον εαυτό μας. Μόνο ο Θεός παραμένει παρών και συνεχώς στη ζωή ζωή μας. Μόνο Αυτός μας αγαπά αδιάλειπτα. Μέσα από τις σχέσεις λοιπόν με τους άλλους ασκούμαστε στην υπομονή και στην προσφορά και στο να περιμένουμε όσο το δυνατόν λιγότερα από τους άλλους. Γι’ αυτό και ο έρωτας δεν πρέπει να είναι βιαστικός.

Β. Θέλει κόπο η αγάπη (κι ο έρωτας επίσης…)

Η αγάπη είναι το ωραιότερο δώρο του Θεού στον άνθρωπο. Είναι στοιχείο του κατ' εικόνα μας και χάρις σ' αυτήν (και το λογικό και την ελευθερία μας) έχουμε πάνω μας τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να μοιάσουμε στο Θεό. Η αγάπη είναι έμφυτη στην καρδιά και την ψυχή μας. Όμως, την ίδια στιγμή, δεν είναι αυτονόητη η βίωσή της. Η αγάπη καλλιεργείται. Γιατί δεν αρκεί να την έχεις ή να νομίζεις ότι την έχεις. Χρειάζεται να την κάνεις πράξη. Και η αγάπη στην πράξη είναι μία έμμονη κατάσταση.

Αγάπη σημαίνει να δέχεσαι ότι θα χάσεις για χατίρι του άλλου και του Θεού. Και χάνω σημαίνει θυσιάζω και την ίδια στιγμή είμαι ταπεινός ότι δεν μπορώ να αναπαύομαι εις βάρος των άλλων, αλλά και αντέχω το γεγονός ότι οι άλλοι ίσως αναπαύονται εις βάρος μου.

Αγάπη σημαίνει μοίρασμα. Δεν μου ανήκουν όλα, ίσως δεν μου ανήκει τίποτε, ούτε ο εαυτός μου, αλλά τα πάντα καλούμαι να μοιράζομαι. Το χρόνο μου, τη διάθεσή μου, τα αγαθά μου, ακόμη και το σώμα μου με τον άλλο ή τους άλλους. Αυτό για την εφηβική ηλικία μπορεί να φαίνεται εύκολο, ιδίως μέσα στον ενθουσιασμό της νεότητας. Όμως είναι το πιο δύσκολο. Να παραιτηθείς από αυτά που έχεις, για να αγαπήσεις και την ίδια στιγμή να μην γνωρίζεις ότι και οι άλλοι έτσι κάνουν.

Αγάπη σημαίνει εμπιστοσύνη. Είναι ίσως το σημείο-κλειδί της αγάπης. Το

ποιος θα εμπιστευθούμε πάντως θέλει προσοχή και την ίδια στιγμή επίγνωση ότι μπορεί και να μην είναι αυτό που θέλουμε. Γι’ αυτό και η αγάπη χρειάζεται χρόνο για να ωριμάσει και όχι βιασύνη. Ο χρόνος είναι υπέρ της εμπιστοσύνης, γιατί μας δείχνει αν ο άλλος μπορεί να πληροί τα βασικά σημεία που έχουμε ανάγκη στις ανθρώπινες σχέσεις.

Αγάπη σημαίνει να μην κάνουμε πίσω καθώς περνάνε τα χρόνια, ακόμη κι αν οι άνθρωποι με τους οποίους συναναστρεφόμαστε, εκείνοι τους οποίους αγαπάμε, μας αφήνουν γιατί δεν μπορούν να μας καταλάβουν ή επειδή βρίσκουν άλλες παρέες ή επειδή και η ζωή μας και η δική τους αλλάζει είτε επειδή μεγαλώνουν και κάποτε φεύγουν από τη ζωή.

Αγάπη σημαίνει να πονάμε, εφόσον θέλουμε η καρδιά μας να ψηλώσει, να προχωρήσει, να ανέβει ψηλά και να μη μείνει στο εδώ και τώρα, στο σήμερα, στις μικρότητες, στον εγωκεντρισμό. Και πονώ σημαίνει ότι είμαι έτοιμος να κρατήσω τον ενθουσιασμό μου, να συγχωρήσω, αλλά και να μετανοήσω για τα λάθη μου. Σημαίνει ότι είμαι έτοιμος να νικήσω τον εαυτό μου και να γίνω μεγαλόκαρδος, αρχοντικός, να μοιάσω στο Θεό.

Αγάπη σημαίνει να είμαστε έτοιμοι να γίνουμε υπεύθυνοι για τον άλλο, να αναλάβουμε την ευθύνη να του προσφέρουμε και να μπορούμε να τον στηρίξουμε. Αυτό όμως συνεπάγεται χρόνο και διάθεση μεγάλη. Δεν είναι ο εαυτός μας έτοιμος για τέτοιες ευθύνες στην εφηβεία. Ας απλώνουμε λοιπόν τα πόδια μας μέχρις εκεί όπου φθάνει το σκέπασμά μας.

Το νόημα της αληθινής αγάπης το βρίσκουμε μέσα στη ζωή της Εκκλησίας . Η Εκκλησία μας προπονεί στο να αγαπούμε, οποιαδήποτε σχέση και να έχουμε. Γιατί η ζωή της Εκκλησίας είναι μία υπενθύμιση συνεχώς της παρουσίας του Χριστού, σε όποια σχέση, σε όποια στιγμή της ζωής μας κι αν βρισκόμαστε. Αγαπούμε όταν κοινωνούμε. Όταν προσευχόμαστε. Όταν μετανοούμε και εξομολογούμαστε για τις αμαρτίες μας. Όταν ελεούμε τους άλλους. Όταν αποφασίζουμε ότι δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να τους κρατήσουμε κακία. Κι έτσι θυμόμαστε και ζούμε το Χριστό.

Η παιδική και η εφηβική μας ηλικία είναι μία εξάσκηση στην αγάπη. Και θέλει κόπο η αγάπη, όπως και ο έρωτας. Ιδίως ο έρωτας θέλει ωριμότητα κι όχι βιασύνες. Γιατί αυτό είναι το χαρακτηριστικό της ηλικίας, το οποίο το σπρώχνει η εποχή. Η βιασύνη. Χωρίς ωριμότητα να προχωρούμε στο να δινόμαστε, χωρίς να μπορούμε να βλέπουμε οι άλλοι πόσο αμοιβαία μπορούν να μας δοθούν. Κι έτσι βλέπουμε τον έρωτα και την αγάπη ως παιχνίδι, ως δικαίωμα, ως ευκαιρία. Εδώ όμως είναι που έρχεται ο κόπος, το πλήγωμα και η απογοήτευση συνήθως μέσα

στη βιασύνη, γιατί όταν βιαζόμαστε, γρήγορα καταλαβαίνουμε ότι μια σχέση δεν μπορεί να προχωρήσει χωρίς την ετοιμότητα και την αλήθεια της αγάπης.

Για την Εκκλησία ο γάμος και η οικογένεια αποτελούν την πιο όμορφη εικόνα της αγάπης. Μέσα σε μια υγιή οικογένεια ο άνθρωπος ζει το μυστήριο της χαράς, της ευθύνης, του μοιράσματος, αλλά και της δημιουργίας με τον συνάνθρωπό του, έχοντας μαζί του την ευλογία του Θεού και την ομορφιά της πίστης που γίνεται εμπιστοσύνη και κοινή ζωή.

Ας ετοιμαζόμαστε με υπομονή, ευθύνη και χαρά, κρατώντας από την αγάπη ό,τι μπορούμε και μαθαίνοντας να δίνουμε σταδιακά ό,τι μπορούμε, μέχρις ότου λάβει την μορφή της πληρότητας η αληθινή αγάπη, αυτή που ο Χριστός μας προσφέρει κι αυτή που γίνεται ωριμότητα και ευθύνη για τον άλλο. Μόνο ο Χριστός είναι η Απόλυτη Αγάπη, η Σταυρική. Επειδή όμως το να ζητούμε μια τέτοια Αγάπη είναι ανέφικτο χωρίς Εκείνον, ας Τον πλησιάζουμε όσο μπορούμε στη ζωή μας.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com